

noget naturligt Behov men maa paatvinges Menneskeheden med Magt eller Kneb — det er, det maa være et dødsdømt Samfunds sidste Krampetrækninger. — — Det er forresten sandt,« afbrød han sig selv og løftede Hovedet. »Kender du en Distriktslæge Gaardbo paa Fyn?«

»Seminaristen?«

»Hvad mener du?«

»Saadan kaldte vi ham i sin Tid paa Hospitalet. Det er velsagtens hans taabelige Skriverier, du er kommen ud for.«

»Taabelige? Det finder jeg ikke.«

»Nej, naturligvis!« udbrød Asmus Hagen og rejste sig. »Der maatte det jo ende med dig! Ja, nu forstaar jeg, at du er inkurabel!«

Ude paa Gulvet fortsatte han i Forbitrelse:

»Det er virkelig oplivende! Her gaar vi Læger og Videnskabsmænd og arbejder trofast paa at gøre Tilværelsen en Smule menneskelig for vore Medskabninger . . . og saa faar vi Skam til Tak af en skørhovedet Kvaksalver, der hidser Folk op imod os. Og forholdsvis fornuftige Mennesker applauderer Manden og finder ham interessant. Det er nydeligt!«

Torben Dihmer rejste sig nu ogsaa. Han gik hen og lagde sine Hænder paa Vennens Skuldre.

»Vi vil ikke skilles som Uvenner! Du maa ikke tro, Asmus, at jeg er utaknemlig. Mere end nogen-